

DEN STORE OG MEKTIGE SEIERHERREN

 God morgen, til dere. En veldig “God påske” til hver og en av dere! Dette er en av de største dagene, til minne om vår Herres oppstandelse. Det er en av de største dagene i hele verdens historie. Det er oppstandelsen. Og vi er så glade for å være her, denne morgenen, på denne flotte dagen. Og å se solen stå opp, og blomstene som stiger opp fra jorden, alt vitner om påske.

Og la oss nå bøye hodet bare ett øyeblikk.

2 Fader Gud, vi kommer inn i Ditt Nærvær. Og vi forventer at Du vil gi oss, denne morgenen, bare en liten ekstra velsignelse fra Himmelen, en liten berøring av påsken i vår egen sjel; slik at vi kan si, når vi drar herfra, som de som kom fra Emmaus: “Brant ikke hjertene i oss, på grunn av Hans Nærvær?” For, vi ber om det i Hans Navn, og til Hans ære. Amen.

3 Over i den siste boken, det 28. kapitlet i Matteusevangeliet, og det 7. verset, ønsker jeg å lese for en tekst, idet vi går inn i dette møtet.

Og skynd dere å gå og si til disiplene Hans at Han er oppstått fra de døde. Se, Han går foran dere til Galilea, der skal dere se Ham. Se, jeg har sagt dere det.

4 Det er blitt gitt mange store oppdrag til menneskene og folkene på denne jorden. Men aldri ble det gitt et så viktig oppdrag som dette: “Gå og fortell disiplene Hans at Han er oppstått fra de døde.” Det er et stort oppdrag. Og den eneste måten dette kunne gis på, var fordi det måtte utkjempes en stor seier først.

5 Det har vært mennesker i vår tid, og i tiden som har gått, og i denne verdens store historie, i dets store, brede kampfelt; det har vært mange store seierherrer, mange store ting som er gjort for menneskeheten.

6 For eksempel tenker jeg, da jeg kom ned i morges, våknet tidlig, og hadde ikke mulighet til å studere så veldig mye. For i går kveld visste jeg ikke nøyaktig hvilken del vi skulle ha i dag, mellom pastoren og jeg, i møtene. Men på veien ned, kom jeg til å tenke på hva, denne morgenen, som ville være det beste jeg kunne si til Hans folk, for å ta et budskap. Jeg tenkte på dette: “Gå og fortell Hans disipler.” Nå, Hans *disipler* er Hans “etterfølgere”. En *disippel* er “en som følger etter”. Og jeg tenkte på dette emnet: *Den store og mektige Seierherren.*

7 Og tenker på hvor mange store seierherrer vi har hatt i denne verden, og hvilke store ting de har gjort for å fremme og forbedre den menneskelige måten å leve på. Jeg tenkte på den store Napoleon i sin tid, hvordan han ikke akkurat var en franskmann, men han hadde noe i tankene. For det første, foraktet han—han Frankrike, han likte det ikke. Han kom fra øyene. Men han hadde en idé i tankene, at han en dag ville erobre. Og grunnen til at han hadde dette i tankene, var at han måtte ha noe å arbeide med.

8 For hver mann, før du kan gjøre en jobb, må du ha et motiv, et alternativ, noe du arbeider med, en hensikt med arbeidet, noe å arbeide for.

9 Og som vi alle vet, etter å ha hørt historien om Hitler . . . eller, ikke om Hitler, men om—om Napoleon, at han ble ledet av månen og ved stjernenes bevegelser. Han arbeidet på den måten, og forventet; fordi han gjorde det en gang, og han vant en seier. Og han kom over til Frankrike, og han ble en stor kriger. Han tok livet av mange mennesker, fordi de ikke var enige med ham. Og han rensket hele landet, for alt som var imot ham. Han utryddet det bare fullstendig, fordi han måtte ha det på den måten. Hvis han ikke hadde det slik, ville det være noe imot ham hele tiden, og hans store plan som han hadde i tankene. Hans eget liv ville stå på spill, så han måtte ha hele riket sitt akkurat så perfekt som han kunne få det.

10 Jeg tenker nå at dere følger meg i dette, om den store Seierherren som jeg tenker på. Alt i Hans Rike må være for Ham. Det må være hjerte, sjel og kropp for Ham. Det kan ikke være noe imot Ham. Alt som var imot Ham, måtte Han få bort. Han må ha absolutt alt for Ham. Og da . . .

11 Napoleon, han tok til våpen, kanoner, geværer, musketter, sverd. Og han gikk ut med denne ene tanken, at han skulle erobre verden. Og det gjorde han praktisk talt, i en alder av trettitre. Da han var en ung mann, var han en forbudsmann. Og hans store berømmelse gjorde ham så pretensios; og det gikk ham på nervene, helt til han døde i en alder av trettitre, som alkoholiker. Han tålte ikke sin popularitet. Og jeg tenker på en mann som ved dette, i en alder av trettitre, erobret verden og døde som alkoholiker, på grunn av sin berømmelse, og mistet selve prinsippet han kjempet for. Han var den—han var den typen, eller ikke en type, vil jeg si, men han var djevelens redskap. Og han prøvde å bekjempe verden, og han mislyktes da han var trettitre.

12 Men åh, denne store, mektige Krigeren som jeg snakker om, i en alder av trettitre, beseiret alt som var på jorden og i—i helvete. I en alder av trettitre, en stor og mektig Seierherre!

13 Jeg tenker på de store kampene som har blitt utkjempet på feltet. Vi vet, for å avslutte med Napoleon, at han endte sitt liv ved Waterloo. Det var mitt privilegium, for ikke lenge siden, å

se en gjenskapelse av vognrestene hans, og av rytterne og av mennene, hvordan de lå på slagmarken. Og vognene lå i hauger, hjulene var ødelagt, rett der ute på slettene, der denne flotte utstillingen er lagd.

¹⁴ Og for en kontrast det er: å legge merke til den mannen på trettitre, og den vanære som ligger der i minnet om hans store slag og erobring; og så dra til Jerusalem og se på en tom grav, som et minnesmerke over den store og mektige Seierherren.

¹⁵ På en aller annen måte, er det noe ved å beseire. Hvis vi har noe vi kjemper for, hvis det er en sykdom i kroppen vår, og vi kjemper mellom død og liv, for en seier det er når vi ser at den er beseiret. Hvis vi kjemper mot en dårlig uvane, eller noe vanskelig som har overtaket på oss, når endelig de store flaggene vaier, og vi har beseiret det; hvilken følelse det gir oss, innvendig, for da kan vi være en seierherre.

¹⁶ Nå tenker jeg på den siste krigen, og da Hitler hadde inntatt Warszawa. Og tyskerne trodde at det var en av de største seirene som var mulig, fordi deres store sjefskaptein, Adolf Hitler, på rekordtid hadde styrtet alt i Warszawa, revet ned broene, og den store broen falt. Avisene publiserte store bilder av broens fall. Tyskerne marsjerte gjennom gaten, og de slo på trommer og de blåste i fløyter, og tusenvis av fly passerte ham, da han vant sin første, store seier. Dro ut som en Alexander den Store, eller en Napoleon, for å erobre verden, men hvor endte han opp? I skam. Visst gjorde han det.

¹⁷ Jeg kan huske da de bygde det store Burmapasset. Det måtte være . . . hvis de gikk over fjellet. Noen av guttene som sitter her denne morgenen, kanskje, har krysset denne flotte fjellovergangen. For en oppgave det var! Hvor mye skikkelig arbeid som lå bak, og for en skikkelig jobb de gjorde! Og hvor mye penger det kostet å bygge det Burmapasset, millioner av dollar! Guttene som mistet livet, ved å bygge det! Men til slutt, og etter en stund, da den siste milen av veien var fullført, og da passet var ferdig, hvordan seiersropene steg opp fra folket! De hadde en fjellovergang som de kunne komme over fjellet på, for å vinne seieren.

¹⁸ Jeg tenker på et annet pass, at det en dag kostet livet til vår velsignede Herre. Det var ikke bare en vei på jorden, men det var en hovedvei som ble kalt "hellighetens hovedvei", der de urene ikke skal gå gjennom, men bare de som er merket. Bare de som er på den siden Han er på, skal passere på denne hovedveien.

¹⁹ Store seire er vunnet. Mange av oss i dag kan huske første verdenskrig godt. Jeg husker da jeg bare var en liten gutt, jeg hørte hvordan fløytene blåste; og til og med bøndene på marken stoppet hestene sine og viftet med hattene sine. De skrek. De ropte. Hva hadde skjedd? Krigen var over. Seieren var vunnet.

Det store systemet vi kjempet for, endelig hadde vi vunnet seieren.

²⁰ Jeg tenker på denne siste verdenskrigen. Jeg bodde rett over gaten. Og da fløytene begynte å blåse, løp folk ut på gårds plassene; kvinner med forklær på seg, tok dem av og svingte dem i været. Kuler fløy gjennom trærne. Fløytene blåste. Biler raste gjennom gatene. Folk falt på kne og løftet hendene. De skrek. De gråt. Hvorfor? Fordi krigen var over. Og de velsignede, de kjære guttene som var over havet, skulle snart seile hjem igjen til dem. For en seier! For en tid, og en begeistring for ethvert hjerte! For et jubileum! Den kvelden var alle i så godt humør, at du kunne ha gått inn på restauranten og spist, og gått ut og ikke betalt for det, det ville vært helt i orden. Du kunne ha brukt neste manns bil, det hadde vært helt i orden. Du kunne ha bedt om hva du ville, og du ville sannsynligvis ha fått det. For hvorfor? Seieren var vunnet. Guttene var på vei hjem. Det hele var over.

²¹ Og jeg tenker, min broder, at det er veldig ille at slike følelser ikke kan forbli hele tiden. Men for den kristne, denne morgenen, er seieren vunnet. Gledesklokkene ringer. Krigen er over, mellom Gud og mennesker. Seieren er vunnet.

²² Før noen seier kan vinnes, må det betales store priser. Åh, hvilke priser! Og noen ganger er de veldig dype, og de lager store arr og river ned. Men for å få fjellet, må vi ha dalen. Før vi kan få solskinnet, må vi ha regnet. Før vi kan få lyset, må vi ha natten. Før vi kan ha rett, måtte de ha feil, ellers ville du aldri ha visst hva galt var.

²³ Men for å kunne beseire og vinne det største slaget som noen gang ble vunnet, steg En ned fra Herligheten, for mange år siden. Og Han tok ikke på Seg en Engels skikkelse. Han kom ikke som en stor person. Men Han skulle bevise at det ikke trengs musketter og kuler og atombomber, for å vinne en krig. Han kledde Seg i ydmykhet, som en liten baby, og ble født i en krybbe. Det var ikke engang et sted for Hans fødsel, da Han kom. Jeg vil at du skal se på det annerledes materialet i krigføring, hva Han brukte.

²⁴ Nå, Adams rase var fullstendig i trelldom. Der var de, uten håp, uten Gud, uten sjanse, uten nåde, uten noe som kunne hjelpe dem. De store fiendene, fra de fortaptes nedre regioner, hadde dem innestengt i mørket. Det var ingen vei ut. Det var ingen som kunne hjelpe. Ingenting kunne gjøres. Det så ut som et totalt, fullstendig tap.

²⁵ Men vår Helt, Han som kom ned fra Herlighetens portaler, steg ned!

²⁶ For det var intet menneske på jorden som kunne gjøre jobben. De var alle, som verden sier, i samme båt. Vi var alle, "født i synd, formet i misgjerning, kom til verden og talte løgn." Og ingen av oss kunne hjelpe hverandre. Vi sto hjelpeløse, beseiret,

kaos på alle kanter, alle var splittet. Vi kunne ikke holde lover og seremonier, fant deres svakheter og så videre, vi kunne ikke gjøre det. Og det virket som om hele menneskeheten var lagt øde.

²⁷ Og så kom Han, Han kom ned. Fordi: “Han var i begynnelsen”, sier Bibelen, “Han var Ordet.” Han var Logos som gikk ut av Gud. Og Logos, i begynnelsen, var Ordet. Og Han ble Ordet. Så da Han sto opp på den strålende påskedagen, ble Han ikke bare Ordet, men Han ble Øverstepresten i Sitt Eget Ord. Åh, så herlig det er, broder Neville! Bare tenk! Han er ikke bare Ordet, men Han er Øverstepresten i Sitt Eget Ord. Hvordan kunne vi tvile på det? Hvordan kunne vi gå til Ham og ikke tro at vi mottar det vi ber om? For, Han er Ordet og Ordets Talsmann! Logos ble Ord, og Ordet ble kjød; og det samme kjødet som var Ordet, ble tatt opp til Herligheten, og er nå Øverstepresten som Selv går i forbønn, ved Sitt Ord.

²⁸ Det er det som skal til! Det er materialet som Menigheten har. For et våpen! Det har aldri vært noe som Det. Han var Ordet. Og da Han kom, ble Han født i en krybbe. Han kom for å bruke, k-j-æ-r-l-i-g-h-e-t-e-n-s våpen, kjærlighet, for å beseire verden; ikke med kuler fra hæren, ikke med maskingevær og stridsvogner. Men Han kom på en annen måte. Han kom i form av kjærlighet. Han var Guds kjærlighet.

²⁹ En gang, som en liten gutt, pleide jeg å tenke at Kristus elsket meg, og Gud hatet meg; fordi Kristus døde for meg, men Gud hadde noe imot meg. Men jeg oppdaget at Kristus er selve Guds hjerte. “For så høyt har Gud elsket verden, at Han ga Sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham ikke skal gå fortapt, men ha Evig Liv.”

³⁰ Nå, Han kom først og fremst for å seire. Og det som djevelen hadde plassert i verden, var hat. Og Han kom for å beseire hat. Når vi vinner våre slag, og så videre, i verdens kamper, etterlater det alltid, kontinuerlig, et hat; fordi kamper av den typen er av fienden. Men Kristus kom med kjærlighet, for å overvinne hat, for å elske dem som var uelskelige. Han kom med et annet våpen. Og Han ydmyket Seg, “ble stilt litt lavere enn Englene”, for å lide døden, og for å være et forbilde. Og da Han var her på jorden, vandret Han blant menneskene.

³¹ Han beviste Sine våpen for krigføring da Han helbredet de syke. Da Han tok fem små brød og to fiskestykker og mettet fem tusen mennesker, beviste Han at Han hadde makten over alle atomer som fantes. Ikke bare tilveiebrakte Han fisk, men Han tilveiebrakte ferdig tilberedt fisk. Ikke bare tilveiebrakte Han hvete i disse brødene, men Han tilveiebrakte ferdig bakt hvete i disse brødene. Det viste at Han var den store og mektige Seierherren! Ikke bare hentet Han vannet fra brønnen, men Han gjorde vannet til vin, fra brønnen. Han beviste at Han hadde

Makt til å beseire. Og Han elsket, og Hans våpen var kjærlighet. Legg nå merke til det.

³² Så da Han gjorde det, da Han en dag sto ved siden av Lasarus' grav, og det var en mann, død og gravlagt i fire dager. Selv de som var i nærheten sa: "Det stinker til og med av ham nå." Nesen hans hadde falt inn, likormene har krøpet gjennom ham. Og Jesus sto der, som den mektige Seierherren, da Han sa til Marta og Maria, da Han sto der: "Sa Jeg ikke til deg: 'Hvis du bare kunne tro, ville du se Guds herlighet?'" Han var akkurat ferdig med å si (da de sa: "broren vår er død", og så videre), Han sa: "Jeg er oppstandelsen og Livet! Den som tror på Meg, skal leve om han enn dør. Og hver den som lever og tror på Meg, skal aldri dø. Har Jeg ikke nettopp fortalt dere at den Evige, velsignede Kraften ligger i Meg?" Han kom ikke bare med en uttalelse, Han var i stand til å utføre alt Han sa, for Han var den mektige Seierherren.

³³ Bodde i Ham, skjult, tildekket med menneskelig kjøtt, som en mann, men der inne bodde ingen andre enn den Allmektige Gud, den store og mektige Ene. Han kunne gjenskape. Han kunne skape nye ting. Han kunne snakke, og det Han ba om, ville bli gitt i det øyeblikket. Men Han ydmyket Seg Selv, Han holdt Seg lavt. Han ønsket å være et forbilde. Han ønsket å være den rette slags Seierherre, og det var Han. Nå, Han beviste at Han var det.

³⁴ Som jeg ofte har sagt i møtene mine, kanskje det ville vitne denne morgenen, i denne gruppen mennesker, på denne vakre påskemorgenen. En dame som tilhører en bestemt kirke, som ikke tror på å ta imot Herren Jesu Blod. "Uten blodsutgytelse er det ingen syndsforlatelse." Hun fortalte meg at Mannen bare var en profet, en fantastisk Mann, og jeg gjorde Ham Guddommelig. Jeg sa: "Han var Guddommelig. Han var Gud."

Hun sa: "Du prøver å gjøre Ham for stor."

³⁵ Jeg sa: "Det finnes ingen ord som kunne uttrykke Hans storhet!" Menneskets tunge har aldri funnet uttrykket!

³⁶ Snakket med en mann her om dagen, en diplomat fra Washington, DC, og han sa, i et lite vitnesbyrd, på en—en frokost der vi møttes, han sa: "Broder Branham, jeg har vært lutheraner hele livet. Men", sa han, "her om dagen da jeg deltok på et gammeldags vekkellesmøte", sa, "knelte jeg ned ved et alter, og ønsket å få en opplevelse med Gud." Han sa: "Og mens jeg lå der på knærne . . ." Nå, dette er en Washington-diplomat som til og med tjenestegjorde under president Coolidge. Og da han "kikket opp", sa han, "så jeg en visjon av Jesus." Han sa: "Jeg er i stand til å snakke ni forskjellige språk, flytende." Han sa: "Men jeg kunne ikke finne ett ord å si, på alle de ni språkene." Han sa: "Så jeg rakk bare opp hånden min, og Han ga meg et nytt et, å snakke med." Han sa: "Jeg har nettopp sett Hans ansikts Herlighet."

³⁷ Denne damen sier til meg, hun sa: "Broder Branham, Jesus var ikke noe annet enn en mann, bare en profet."

Jeg sa: "Han var Gud, min søster."

38 Hun sa: "Du gjør Ham Guddommelig, men det er Han ikke." Så sa hun: "På veien ned til Lasarus' grav sier Bibelen at: 'Han gråt.'"

39 Ja visst, Han var selve Guds hjerte. Han led som vi lider. Han var kjøtt som vi er kjøtt. Han bar, i Sin kropp, de samme begjærene og slikt, som vi gjør. Likevel, for å bli et fullkomment Offer, måtte Han gjøre det. Han gjorde det. Men jeg sa . . .

Hun sa: "Han gråt på veien ned til Lasarus' grav."

40 Jeg sa: "Men åh, dame, det stemmer. Han var en Mann da Han gråt. Men da Han sto der, ved siden av graven, der de tause døde lå, hvor en råttne kropp lå, tildekket med et klede, da Han sa: 'Ta bort steinen', Han rettet opp Sin spedde kropp og sa: 'Lasarus, kom ut!' Og en mann som hadde vært død i fire dager, sto på sine føtter."

41 Hva var det? Forråtnelsen kjente sin Skaper. Sjelen kjente sin Mester. Og den store og mektige Seierherren beviste der at Han har Makten over døden og helvete og graven.

42 Ja visst, det begeistrer hjertet vårt! Du snakker om å slå i oppvaskbaljer og tute i horn? Verden burde være i en jubelfest denne morgenen, som den aldri har vært, fryderopene og jubelen fra Hans folk, fordi dette er minnedagen da Han beseiret den siste fienden og satte oss fanger fri.

43 Ja, Han var en Mann. Det er riktig. Han beviste at Han var en Mann, og Han beviste at Han var Gud.

44 En natt, da det store, rasende havet, som har krevd tusenvis av liv . . . Kanskje noen av dere mødre her, denne morgenen, guttene deres døde på det rasende havet der ute, de kan ha sunket under bølgene i denne verdens brede slagmark. Noen av deres kjære ligger der ute, kanskje under havet.

45 Men en natt da Han lå i en liten båt, og bølgene hoppet rundt på havet, som en flaskekork, Han reiste Seg og satte foten på båtripen, Han så opp mot Himmelen og sa: "Hold fred." Og til bølgene sa Han: "Vær stille!" Og det mektige havet glattet seg ut til det ikke var en krusning på det. Visst var Han det!

46 Det er sant at Han ble sulten som en Mann. Da Han kom ned fra fjellet, og Han var sulten og lette etter noe å spise i et tre, var Han en Mann. Men da Han tok de fem brødene og noen få fisker og matet fem tusen, var Han mer enn en Mann.

47 Da Han døde for nitten hundre år siden, i forgårs, hengende på et kors og ropte om nåde: "Min Gud, Min Gud, hvorfor har Du forlatt Meg?" Han døde som en Mann. Men for nitten hundre og noe år siden, denne morgenen, beviste Han hva Han var! Han ga det siste seglet på Sitt messiasskap da Han brøt dødens og helvetes bånd i stykker, og sto opp fra graven, i triumf: "Jeg lever for evig! Og fordi Jeg lever, skal dere leve også!"

48 Der er Seierherren! Du snakker om å rive av seg forklær og vifte med det? Folk sier at vi er gale fordi vi roper, og vi løper, og vi skriker, og vi roper. De har aldri følt Himmelenes seiersvibrasjoner, at: "Kampen er over!" Vår store, mektige Seierherre har vunnet hver eneste seier! Han står alene, denne morgenen, ubeseiret!

49 Da Han kom til jorden, ga de Ham det laveste navnet de kunne gi Ham, som en "fanatiker". De kalte ham *Beelsebul*, "djevlenes fyrste". Det er riktig. Han dro til den laveste byen som finnes på jorden, Jeriko, og den minste mannen i byen måtte se ned for å se Ham. Men da Gud, for nitten hundre år siden, reiste Ham opp! Det var det mennesket gjorde mot Ham. Men med kjærlighetens våpen beseiret Han hver eneste djevil.

50 Og Gud reiste Ham så høyt, og ga Ham et Navn over alle navn som er nevnt i Himler og på jord. Hvert navn i Himmelen bøyer seg for Navnet "Jesus"! Hver Engel, hver monark, alt bøyer seg for Navnet "Jesus"! Hver tunge skal bekjenne Ham, hvert kne skal bøye seg for Ham. Og Han er steget så høyt opp, at Han må se ned for å se Himlene. Det er den mektige Seierherren! Det var Han som gjorde det! Da Han forlot jorden, etter i går kveld, hadde vi, hadde Han nøklene til døden og helvete hengende på Sin side, amen, "Frykt ikke, Jeg er Han som var død og lever igjen for evig. Og" (og er en konjunksjon) "Jeg har nøklene til død og helvete, hengende rett *her*." Snakk om en Seierherre! "Og fordi Jeg seiret, banet Jeg bare en hovedvei som dere kunne gå på."

51 Mennesket var blitt avvist fra Himmelen, hovedveiene var stengt. Det var ingen hovedveier. Men, der det ikke var noen hovedveier, kom Han for å lage en. Åh, du store! Den første løypen var tvilens demoner, den neste var fordommer, den neste var egoisme; denne jorden var dekket med løyper av demonkraft; deretter sykdom, lidelser. Men da Han begynte å stige opp til Himmelen! I går kveld så vi Ham komme ut av helvete, med nøklene til døden og helvete på Sin side. Denne morgenen fører vi Ham opp. Halleluja! Da Han sto opp, hadde Han . . . var Han triumferende. Og, da Han sto opp, knuste Han enhver djevlesk makt som binder menneskene. Han steg opp i det Høye og ga gaver til menneskene, Den Hellige Ånds gaver. Den mektige Seierherren! Han står alene, denne morgenen! Og mellom Ham og hver troende, er den velsignede, gamle hellighetens hovedvei som de rettferdige skal gå på. Det finnes ingen redningsvei. Det finnes bare en linje som er felt ned fra Herligheten. Han forlot de blodige Fotsprene mens Han gikk gjennom korridorene til demonmaktene, og laget en hovedvei for oss, hele veien gjennom. Han sitter i det Høye, denne morgenen, som den mektige Seierherren!

52 Hans folk feirer jubileum. Titusenvis av dem, rundt om i verden, roper seieren.

53 Jeg har observert denne kalde, formelle tiltrekningen til kirken. Jeg kan tenke meg at noen sier . . . Jeg skal vise deg de utstøtte.

54 Her, så snart den Første Krigen var over, spredte det seg en nyhet nedover veien her, kom inn i en Greyhound-buss. De sa: "Hva er alt dette oppstyret? Hva handler alt dette om?"

55 Og en av dem sa: "Se her, her er avisen. Krigen er nettopp over." Og alle gråt og ropte.

56 Men en kvinne sa: "Åh, du godeste, hvorfor måtte den ende slik?" Sa: "Hvis den bare kunne ha fortsatt noen dager til", sa, "ville jeg og John ha sikret oss økonomisk". Sa: "Vi ville blitt rike."

57 Det var en mann som sto bakerst i bussen; han tok tak i den kvinnen og kastet henne nesten gjennom døren. Og da politiet arresterte mannen, sa han: "Grunnen til at jeg gjorde det", sa han, "den kvinnen hadde ingen der borte hun var bekymret for. Men jeg har to gutter der borte." Han sa: "Jeg klarte ikke å holde følelsene mine tilbake."

58 Åh, broder! Jeg har en far der borte. Jeg har kjære der borte. Det betyr noe for meg, da Jesus seiret. Jeg har en kone. Jeg har en baby. Jeg har kjære. Den store, mektige Seierherren! Du kan kalle meg "hellig-ruller" eller en "religiøs fanatiker", hva du vil. Men når jeg tenker på at den store krigen er avgjort, prisen er betalt, seieren er vunnet. Jesus sto opp fra de døde, det siste seglet på Hans messiasenskap, at det hele er over. Han lever, denne morgenen, med nøklene til døden og helvete. Jeg har kjære som er over grensen der borte. Jeg er på denne store, gamle hovedveien, og går opp for å treffe dem. Ikke tro at jeg er gal. Åh, men jeg er så glad for at alt er avgjort! Det er et fullført verk.

Levende, elsket Han meg; døende, frelste Han meg;

Begravet, bar Han mine synder langt av sted;
Oppstanden, rettferdiggjorde Han fritt for evig;

En dag kommer Han—åh, herlige dag!

59 Denne velsignede dåpen i Den Hellige Ånd, for å veilede oss oppover denne fantastiske, gamle hovedveien, åh, så herlig Det er! Hvordan kunne jeg noen gang skamme meg over Det? Jeg står sammen med Paulus denne morgenen og sier dette: "Jeg skammer meg ikke over Jesu Kristi Evangelium, for det er Guds Kraft til frelse." Det er Makten over Sykdom. Det er Makten over døden. Det er Makten over graven.

60 Da den strenge, gamle apostelen kom til veis ende, og de gravde graven hans der ute, og han stod ansikt til ansikt med døden, lo han den rett opp i ansiktet. Han sa: "Død, hvor er din brodd? Grav, hvor er din seier?" Deretter lovpriste han Gud:

“Men Gud være takk, som gir oss seieren ved vår Herre Jesus Kristus!”

⁶¹ Den mektigste Seierherren som noen gang har levd, den mektigste Seierherren som noen gang døde, for Han var den eneste som kunne seire; dø, og overvinne selve døden, og stå opp igjen i triumf! Han beviste hva Han var. Det var det siste seglet på Hans messiasskap.

⁶² Og nå, hvis det tilfeldigvis skulle være noen i denne bygningen denne morgenen, som er et lunkent menighetsmedlem, og ikke kjenner gleden ved at kampen er over. Folk roper, folk gleder seg, folk gråter! Du sier: “Hva er i veien med dem?” De vet at det er fullbrakt. Alt er over! Ja visst! Vi hamrer i orkesteret. [Broder Branham klappet i hendene—Red.] Vi roper med trompetene, og Evangeliet gå ut. Guds herlighet og Kraft blir kjent. Og det er et fullført verk, pakten er signert; ære være Gud, Kristus signerte den i Sitt Eget Blod! Kampen er over. Seieren er vunnet. Jeg vant den ikke; Han vant den! Jeg er bare glad for det. Du store!

⁶³ Da noen av disse guttene kom tilbake fra utlandet, forteller de meg, da skipet kom inn til New York, akkurat da det kom inn i havnen, så de bortover, og de så Frihetsgudinnen. Det er det første man ser, som stikker opp. De reiste seg, noen av de vanføre veteranene ute på skipets dekk, slik at de kunne se den. Og da de begynte å se Frihetsgudinnen, begynte de å gråte. De gråt. De kunne ikke lå være. En stor, kraftig mann sto der, stor mann med grove hender, dirret og skalv. De klarte ikke å holde følelsene tilbake. Hvorfor? Det var et symbol på frihet. Rett bak den Frihetsgudinnen, lå . . . var pappa, mamma, kjære, kjæreste, kone, baby, alt på denne jord som var kjærte for dem, lå like bak den. Og rett før de gikk i land, innså de at det var de fries land og de modiges hjem. Ja visst, det ville ryste følelsene dine, det gamle flagget som vaier. Tenk på det, en veteran med arr etter kampen, som kommer inn i havnen! Ja visst, det var en fantastisk tid.

⁶⁴ Men åh, broder, en av disse morgenene, når det gamle Sions Skip tuter, og jeg ser det symbolet stå der, det gamle, værbitte Korset! Mens vindene pisker hennes gamle, grå bannere, mens hun beveger seg gjennom dødens tåke. For en seier det er! Ja, ikke rart at vi ikke kan holde følelsene våre i tilbake! Noe har skjedd; vi har blitt medborgere. Saken er fullført.

⁶⁵ Da de bygde den store broen mellom Nord og—og—og—og Sør-Australia, fra Sidney, over til Sør-Sidney. Hvordan hver mann tok . . . Ja, de dro over hele landet for å prøve å finne en mann til å gjøre det. Den jobben var så stor, for de sa at ingen ville gjøre det. Til slutt, sa en mann fra England: “Jeg vil gjøre jobben.” Og da han kom ned dit for å gjøre jobben, testet han hver bolt som gikk inn i broen. Hans rykte sto på spill. Han testet all gjørma og alt som lå under. Han dro rundt, og det beste

han kunne finne; han fikk tak i de aller beste mekanikerne, de aller beste kjemikerne, det aller beste av alt han kunne finne, rundt seg. Og til slutt, da broen var ferdig, og dagen kom da den måtte testes.

66 Kritikerne sto på den ene siden, og de sa: “Den kommer ikke til å holde. Den vil falle ned. Det er for sandete der nede.”

67 Men han gravde langt, langt, langt, langt ned. Han var sikker. Han visste at alt var testet. Og han sa: “Jeg tar den første turen over selv.” Og idet han gikk over broen, foran ordføreren, han bak slik; og de store togene, omtrent seks på rad, kom over og fikk broen til å riste. Den store mannen som lagde den, gikk foran denne prosesjonen, slik: “Hvis den faller, er jeg med.” Men han var sikker.

68 Det var slik vår velsignede Herre gjorde da Han dannet Sin Menighet! Han tester hver bolt, alt som går i Den, for Den må være Blod-renset! Og en av kritikerne sto på siden og sa: “Den gjengen med hallelujakristne, de vil ikke klare det.” Men en av disse strålende dagene! Denne store, mektige Seierherren går foran oss i dag, triumf! La henne vibrere, gjøre hva hun vil, Han vil . . . Det vil ikke være noen glipp i den, noe sted, for Han har banet veien og fullført den. Ja visst!

69 Vi tenker i dag gjerne på mennesker, lar tankene våre fokusere på tingene i verden. Men la meg fortelle deg noe, broder, la meg aldri skamme meg over Evangeliet! Åh, broder, jeg er bare en gammeldags, født på ny, Hellig Ånds født, av Guds Ånd. Jeg ble født på den måten, det er alt jeg er, og alt jeg noen gang ønsker å være.

70 En gang, for ikke lenge siden, var det en jente som hadde reist på college. Og hun var en nydelig, ung jente. Og da hun kom hjem, hadde hun med seg noen av college-ideene sine.

71 Og kanskje, denne morgenen, at noen av dere hadde noen av deres ideer fra utsiden med dere. Kanskje du har tatt med deg mange av ideene dine til menigheten. Vel, kvitt deg med dem, er det beste jeg vet å gjøre.

72 Så denne jenta, da toget stoppet utenfor, hadde hun med seg ei ung jente, en av de små, snickel-fritz typene, vet du, Elvis Presley-typen. Og da hun sto der, vet du, ved toget, var moren hennes på utsiden, en gammel kvinne som stod der, helt arrete i ansiktet; små, lutende skuldre; liten kaliko kjole på, et lite sjal over skuldrene. Og denne lille bortskjemte jenta som var sammen med henne, denne andre jenta, kikket ned og sa: “Vel, hvem er den elendige, stygge, gamle kjerringa?”

73 Vel, du vet, det gjorde jenta så flau, at hun sa: “Jeg vet ikke”, fordi hun bare var så tertefin, og hadde så mange verdslige ideer i hodet. Og det var hennes egen mor.

⁷⁴ Da hun gikk av toget, løp den lille, gamle moren bort for å kaste armene rundt henne. Hun sa: “Åh, kjære, Gud velsigne ditt lille hjerte.” Og hun snudde ryggen til og begynte å gå bort, som om hun ikke kjente henne. Hun var flau, fordi moren var så stygg.

⁷⁵ Og det hadde seg slik, at konduktøren på toget kjente til historien. Han gikk ut der, og la hendene på jentas skulder, snudde henne rundt foran folkemengden, sa: “Du burde skamme deg! Du burde skamme deg!” Sa: “Jeg husker den gangen da moren din var ti ganger så pen som deg.” Sa: “Hun var . . . Jeg bodde i nabolaget.” Og sa: “Du var en liten baby, og du lå ovenpå i vuggen din. Og moren din hang opp klær i bakgården.” Og sa: “Plutselig tok ovnen fyr, og hele huset sto i brann. Og da den lille moren din løp av sted, og visste at du var ovenpå, der oppe.” Sa: “Skrek de og prøvde å gripe henne. Men hun rev av seg det hun hadde, og løp gjennom flammene, opp til etasjen over; og dro klærne sine fra kroppen og pakket deg inn i det. Og her kom hun, tilbake gjennom flammene, og bar deg. Og hun besvimte, i hagen, med deg i armene.” Og sa: “Hun tok det som ville ha beskyttet henne, og beskyttet deg.” Og sa: “Grunnen til at du er pen i dag, det er grunnen til at hun er stygg. Og, mener du å fortelle meg, at du skammer deg over de arrene på moren din?”

Jeg tenker i dag:

Hvis Jesus bærer korset alene,
Og hele verden gå fri?
Det er et kors for alle,
Og det er et kors for meg.

⁷⁶ Hvis Jesus ble sett på som “Beelsebul”, av denne verden, Han ble ledd av og hånet, og hengt på et kors, ble gjort til skam for meg, er jeg mer enn glad for å bære Hans hellighets vanære. Ja, sir. Rop: “Hellig ruller!” hva du enn vil rope, hvilken bemerkning du enn vil komme med. Det stopper det ikke det minste. Jeg er bare glad denne morgenen, for at den oppstandne Kristus lever og regjerer i mitt hjerte. Jeg er en av Hans undersåtter. Jeg stoler på at du også er det.

⁷⁷ Tiden vår er forbi nå. Klokken er nøyaktig syv, da vi sa at vi ville avslutte. Neste møte vil begynne om to timer, nå, klokken halv ti.

La oss bøye våre hoder, bare et øyeblikk, i bønn.

⁷⁸ Velsignede Himmelske Far, førtifem minutter har gått, Ordet har gått ut. Våre hjerter er glade. Jubileet er i gang; ikke bare et jubileum for én dag, men et jubileum for Evigheten! I Herligheten synger Englene. Å Gud, Menigheten, triumf, synger. Gledesklokkene kimer. Sjeler som en gang var dømt til døden, og til å dø og gå til djevelens grav, djevelen er beseiret! Døden er beseiret. Graven er beseiret. Sykdom er beseiret. Overtro er beseiret. Ondskap er beseiret. Hat er beseiret. Likegyldighet er

beseiret. Stivhet er beseiret. Gi seg selv tittelen er beseiret. Alt er beseiret. Kristus er den store Seierherren!

Se! Se den Mektige Seierherren, (sa dikteren)
 Se! Se Ham i klarhet,
 For Han er den Mektige Seierherren,
 Siden Han rev forhenget i to.

⁷⁹ Han rev i stykker det forhenget som skjulte mennesket for Gud, og nå bor Gud blant menneskene. Han rev i stykker forhenget som hindret Guds helbredelse. Han rev i stykker forhenget som hindret Guds velsignelse. Han rev i stykker forhenget som hindret Guds glede. Han rev i stykker forhenget som hindret Guds fred. Nå er forhenget revet i to. Med Sitt Eget Blod, Han vandret som en Seierherre! Kampen er over, Han beviste det for oss i Sin oppstandelse. Og nå er Den Hellige Ånd et vitne, sendt for å veilede oss.

⁸⁰ Å Evige Gud, hvis det er noen her denne morgenen, som bare har diltet med, inn og ut, fra veien, falt i veikanten, aldri vært i stand til å gå rett ut i midten, med de store heltene, de store heltene som gikk midt på veien, vi ber denne morgenen, om at de vil overgi sitt alt til Deg, og komme ut og nyte denne store seieren som er vunnet av vår oppstandne Herre. Gi det, Far, for vi ber om det i Kristi Navn.

⁸¹ Og mens vi har våre hoder bøyd. Jeg lurer på, i dette øyeblikket, at hvis du ville løfte hendene dine til Kristus, og si: "Kristus, jeg setter pris på, jeg kommer aldri til å skamme meg over Deg igjen. Jeg har bare vært litt engstelig." Gud velsigne deg, dame. Gud velsigne deg, sir. Gud velsigne deg, deg. Åh, du store, hendene går opp overalt! "Jeg har vært litt engstelig. Jeg har vært litt skamfull. Og jeg ser virkelig min tilstand nå. Jeg burde aldri ha gjort det. Jeg burde reise meg, gi mitt vitnesbyrd! Jeg burde være akkurat det. Jeg burde fortelle alle: 'Jeg er født på ny.' Jeg burde fortelle alle: 'Jeg har mottatt Den Hellige Ånd.' Jeg skammer meg ikke over Evangeliet, for det er Guds Kraft til frelse. Jeg ønsker å være en virkelig frimodig kristen. Jeg har ikke vært det. Men ved Guds hjelp, fra denne påskemorgenen, vil jeg bli det. Jeg vil bli det." Noen andre som rekker opp hendene nå før vi ber? Gud velsigne deg, deg, deg.

⁸² Du store, se på avgjørelsene! Minst tjuefem eller tretti, som sitter blant denne lille gruppen mennesker denne morgenen, har tatt en avgjørelse. Fra denne store seiersmorgenen skal de, ved Guds nåde, stå fram og ikke skamme seg over Evangeliet, for Det er Guds Kraft til frelse.

⁸³ Å Gud, mens disse hendene har gått opp, og musikken lyder skjønt nedover veien, idet vi har gått over fra døden til Livet, for Du har sagt: "Den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evig Liv." De har gått over fra døden til Livet, fordi Du ble døden for at de kunne bli Liv, ved Din oppstandelse.

Du ble stilt lavere enn Englene, kom ned for å bli et menneske, kom ut fra det store Teofaniet fra det Hinsidige, som ble kjøtt og hadde Blod, og utøste det Blodet, slik at Du kunne gjøre en utvei for oss alle. Så gjorde ikke bare det (vi leser om det i Bibelen), men Du beviste det, ufeilbarlig, ved å stå opp fra de døde, og oppreise de døde da Du var her på jorden; ikke bare det, men Du gir, Du har gjort det til et dobbelt bevis, slik Du gjorde med Abraham; nå, foruten det, sendte Du tilbake Den Hellige Ånd som et vitne. Og vi har Hans velsignede Nærvær med oss, og i oss, som veileder oss og leder oss inn i all Sannhet og Lys.

⁸⁴ Vi takker Deg for disse mange hendene som gikk opp denne morgenen og sa: "Jeg tar nå Kristus som min." Å Gud, hvis de aldri har blitt døpt i vannet, for å symbolisere den store døden, begravelsen, og oppstandelsen til deres velsignede Herre, må de komme tilbake til møtet denne morgenen, med klærne sine, og klare til å gå ned i dette iskalde bassenget. Gi det, Far.

⁸⁵ Velsign oss. Tilgi oss våre synder. Vi vil gi Deg æren, i kommende tider. Når kampen er over, når røyken har svunnet hen, og gleden er over for disse jordiske lepper, hvor vi priser Deg med alt vi har, vil vi måtte få nye stemmer, nye kroppar, å prise Deg med. Må vi gå inn da med glede. For vi ber om det i Kristi Navn. Amen!

⁸⁶ La oss reise oss nå . . . ? . . . Ikke glem møtene, halv ti. Gå hjem, spis frokost. Kom tilbake, vi regner med å være sammen med dere nå. Og så i kveld, husk. Jeg må komme meg bort i ettermiddag, studere og be.

⁸⁷ For jeg sier dere, at Kristus lever, Han er ikke død. Og jeg tror, av hele mitt hjerte, at Han vil være rett i denne bygningen i kveld, for å vise at Han er i live, for å gjøre de samme tingene som Han gjorde den første påskemorgen og gjennom Hans livsreise. Hvis det ikke er slik, så har jeg vært en falsk profet. Jeg er så glad for å vite at i denne store, mørke tiden som vi lever i nå, når alt håp, tilsynelatende, er ute; Kristus, den solide Klippen, kan vi stå, alle andre grunnvoller er synkende sand. Ja vel.

⁸⁸ Vår lille, avskjedssang, *Ta Navnet Jesus med deg*. Alle sammen nå.

Ta Navnet Jesus med deg,
Sorgens og smertens barn;
Det vil glede og . . .

⁸⁹ Snu deg rundt og håndhils og si: "Pris Herren", til noen ved siden av deg. (Vel, velsigne Herren . . . ? . . .)

Jordens håp og Himmelenes glede;
Dyrebare Navn, Å hvor skjønt!
Jordens håp og Himmelenes glede.

90 Nå, kan alle se denne veien? La oss bare prise Ham. La oss bare rekke opp hendene og si: "Takk, Herre, for at Du frelste min sjel." Ja vel, alle sammen!

Takk, Herre, for at Du frelste min sjel,
Takk, Herre, for at Du gjorde meg hel;
Takk, Herre, for at Du gir meg,
Din store frelse så full og fri.

91 For en velsignet ting! Elsker du Ham? Si: "Amen." Åh, det . . . Alt er fullført nå, barn. Alt er over, det er ingen kamp mer, det er ingen krigføring, ingenting du trenger å gjøre; det er allerede gjort. Vi bare gleder oss! Åh, du! Vi er hele, i Ham!

. . . hvile,
Trygg og sikker fra all fare;
Hvile, hvile,
Hvil deg på de evige armer.
Åh, så herlig å gå på denne pilegrimsveien,
Hvil deg på de evige armer;
Åh, hvor stadig lysere stien blir fra dag til dag,
Hvil deg på de evige armer.
Hvile, hvile,
Trygg og sikker fra all fare;
Hvile, hvile,
Hvil deg på de evige armer.

Du som kan, og har et lommeværk, ta det ut.

. . . åh, hvile,
Trygg og sikker fra all fare;
Hvile, hvile,
Hvil deg på de evige armer.

Nå din Bibel!

Hvile, hvile,
Trygg og sikker fra all fare;
Hvile, hvile,
Hvil deg på de evige armer.

92 Hva er det? Trygg og sikker, alt er over, alt er fullbrakt, kampen er over, det siste seglet er brutt, Han har stått opp. Halleluja!

Hvile, hvile,
Trygg og sikker fra all fare;
Hvile, hvile,
Hvil deg på de evige armer.

93 La oss nå bøye våre hoder mot støvet der Gud tok oss, hvor vi en dag skal stige opp av jordens støv. For vår Herre, brakt fra støvet, gikk inn i støvet, for å gi oss Sin udødelige Ånd, Han steg opp fra støvet, og alle de som er i Ham, skal en dag stige opp med Ham, til de velsignedes områder.

⁹⁴ Mens vi har bøyd hode, ser jeg at broder Smith er i vår midte denne morgenen, pastor i Guds Menighet; som ga ordet til meg i går kveld. Broder Smith, vil du bare komme ned. Jeg lurar nå på om broder Smith vil avslutte for oss med en bønn. Mens dere skynder dere til hjemmene deres og spiser frokost. Kom tilbake til søndagsskole-møtet og dåpsmøtet, som begynner umiddelbart klokken halv ti. Skal vi bøye hodet, mens broder Smith avslutter i bønn.

DEN STORE OG MEKTIGE SEIERHERREN NOR57-0421s
(The Great And Mighty Conqueror)

PÅSKEVEKKELSESERIE

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på påskesøndag morgen ved soloppgang, 21. april, 1957, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org